

Ik zie jou

In het afgelopen jaar kreeg ik **herhaaldelijk** de indruk dat God tegen me zei: **'Ik zie jou.'** **Eerst** begreep ik er niets van. Ja, God ziet mij, maar wat moet ik daarmee? De meeste dingen in mijn leven gaan alles behalve zoals ik het gepland had of graag zou zien. Het voelde alsof Hij erbij stond en alleen maar toekeek. Tot die woorden me bleven achtervolgen en ik er niet meer omheen kon dat die woorden misschien wel een **diepere betekenis** konden hebben.

Net als een kind heb ik soms herhaling nodig. Na de vierde of vijfde keer stopte ik eindelijk met rennen en begon ik écht te luisteren. En wat ik hoorde, veranderde mijn manier van kijken naar God. Daarom wil ik dit vandaag met jullie delen: niet als een spreker met alle antwoorden, maar als een mede-christen die onderweg is, net als jullie.

Om meer betekenis in deze boodschap te vinden, bestudeerde ik een bekend verhaal: de gelijkenis van de verloren zoon. Zoals jullie weten begint dit verhaal met de jongste van twee zoons die zijn vader om zijn deel van de erfenis vraagt, alsof hij zegt: 'Voor mij ben je al dood.' Hij vertrekt, geeft alles uit en komt op het dieptepunt terecht: hongerig, verlangend naar het eten van de varkens. Daar, in die ellende, beseft hij wat hij heeft verloren. Niet alleen geld en status. Maar ook zijn waardigheid, zijn vrede en zelfrespect. En hij keert terug.

Zijn vader? Die aarzelt geen moment, rent hem tegemoet, omarmt hem, viert feest. Een beeld van Gods overstelpende liefde voor ons, zelfs als we ver van Hem afdolen

Wij pakken het verhaal op bij Lukas 15:25-31.

Ondertussen was de oudste zoon op het land aan het werk. Toen hij thuiskwam, hoorde hij dansmuziek. Hij riep een knecht en vroeg wat er aan de hand was. "uw broer is terug," antwoordde de knecht, "en uw vader heeft het mestkalf laten slachten. Hij is zo blij dat uw broer

weer gezond en wel thuis gekomen is.” De oudste broer werd kwaad en wilde niet naar binnen gaan. Zijn vader kwam naar buiten en probeerde hem mee te krijgen. Maar hij antwoorde: “luister vader! Al die jaren heb ik mij voor u uitgesloofd. Ik heb altijd gedaan wat u zei. Maar u hebt mij nog nooit een bokje gegeven om te slachten en feest te vieren met mijn vrienden. Nu komt die zoon van u thuis, hij heeft eerst al uw geld er bij de hoeren doorheen gejaagd en wat doet u? U slacht voor hem het beste kalf dat we hebben! “Maar jongen, zei de vader, jij en ik zijn altijd samen. Alles wat van mij is, is van jou.

Maar dan verschijnt de oudste zoon. Hij heeft alles trouw gedaan. Hij heeft gewerkt, gehoorzaamd, zich uitgesloofd. En toch voelt hij zich buitengesloten. Hij klaagt: ‘Vader, u hebt mij nog nooit een bokje gegeven om feest te vieren met mijn vrienden.’ En de vader antwoordt: *‘Mijn jongen, jij en ik zijn altijd samen. Alles wat van mij is, is van jou.’*

Die woorden raakten me diep. Want eerlijk? Ik lijk vaak meer op de oudste zoon dan op de jongste. Ik ben in de buurt van God, maar ik leef niet altijd in de intimiteit. Ik probeer mijn plek aan tafel te verdienen, terwijl de tafel al gedekt staat.

Omkering / inzicht: het aha-moment, de les

Terwijl ik dit verhaal keer op keer doornam besepte ik, Ik ben een beetje zoals de oudste zoon geworden. Ik ben in de buurt van God, doe het werk, probeer te gehoorzamen, probeer dienstbaar te zijn, zonder helemaal in de intimiteit te stappen. In elk geval niet in alle gebieden van mijn leven. Herken jij dat? Dat je wel dicht bij God bent, maar toch het gevoel hebt dat je iets moet verdienen?

De woorden van de vader zijn niet alleen een antwoord op de klacht van de oudste broer. Het is een uitnodiging voor intimiteit. Dat God niet alleen als toeschouwer, maar als Vader heel nauw betrokken wil zijn in mijn leven. Hij nodigt me persoonlijk uit in datzelfde bewustzijn. Ik ben niet onopgemerkt en ik dien niet van buitenaf. Je bent geen onbekende in mijn hart. Je bent mijn dochter, mijn zoon alles dat ik heb is al voor jou. Kom nu in mijn vreugde. Hij nodigt me

uit om te leven vanuit intimiteit, niet vanuit plicht. Hij zegt: 'Alles wat van Mij is, is van jou, nú al.' Dat is geen belofte voor later, maar een uitnodiging voor vandaag.

Afsluiting:

Gezien worden door God betekent geliefd en gekoesterd zijn. Het betekent leven vanuit Zijn aanwezigheid, hier en nu.

Dus mijn vraag aan jou is: herken jij jezelf in de oudste zoon? Probeer je ook onbewust je plek te verdienen? Vandaag mag je stoppen met werken voor iets wat je al hebt ontvangen.

Want het goede nieuws is dit: *Jij en Ik zijn altijd samen. Alles wat van Mij is, is van jou.* Dat is geen toekomstmuziek.

Wat van God is, is van ons. Vrede, is van ons. Het ontvangen en doorgeven van liefde, is van ons. Genezing is van ons. Herstel is van ons. Dat is leven, vandáág.

Jefta talk - 12.10.2025

Als mensen vinden we het moeilijk om schuld te erkennen. Als ouder ben je nog wel eens boos of teleurgesteld in het gedrag van je kinderen en zie je dat we ons het liefst vrijpleiten; "Hij begon, wat zij deed was erger, ik deed dat alleen maar omdat jij.." Toch ben ik bang dat we het als volwassenen niet heel veel beter doen. "Nee, ik bedoelde het niet verkeerd hoor. Het kwam omdat..." Zo vegen we keer op keer ons eigen straatje schoon. Herkenbaar?

Genesis 4:3-5.

"Na verloop van tijd brachten Kain en Abel een offer aan de Heer. Kain bracht een deel van zijn oogst. Maar Abel bracht het beste van zijn kudde, ook het vet. De Heer accepteerde het offer van Abel, maar dat van Kain niet."

We hebben net het verhaal van de zondeval gehad in de Bijbel. Dan is dit het eerste stuk dat volgt, wat over de kinderen van Adam en Eva gaat, waar het gaat over offeren.

Bijzonder genoeg werd Kaïn's offer afgewezen door God. Hij had er geen oog voor.

In tegenstelling tot die van Abel. **Er was een verschil vanuit welk hart het werd gegeven.**

God doorzag dat Kaïn wat achterhield. Abel gaf het beste van het beste.

Ik vind offeren iets fascinerends. In het Oude Testament werd veel geofferd. Dieren werden op het altaar gebrand als teken van reiniging, herstel, verzoening of dank aan God om onze relatie met Hem op orde te houden. Maar toen brak er een nieuw tijdperk aan.

Jezus was het laatste offer. Eenmalig en volmaakt, die ons allemaal bevrijd van al onze fouten en onze relatie met God hersteld. Offeren is dus niet meer nodig. We zijn vrijgekocht!

Klinkt dat niet een beetje te gemakkelijk? Is genade voor ons een goedkope oplossing? In de eerste plaats heeft het God heel veel gekost. Hij leverde zijn meest dierbare bezit uit. Het feit dat het zo'n hoge prijs voor God had, maakt het voor de mens juist niet goedkoop, maar een waardevol en niet-verdiend geschenk is. Ik heb toch iets fout gedaan? Hoeven we daar dan echt niks meer voor te doen? Maar het is echt waar: **We zijn vrij door zijn genade, we hoeven God er niets voor terug te geven.** Dat gaan we niet in balans krijgen.

Maar, hoeven we er dan niks mee als we ons toch schuldig maken aan fouten zoals roddel, jaloezie, veroordeling of slechte verlangens. Het wil gelukkig niet zeggen dat onze relatie met God weer is gebroken. We mogen elke keer weer herinnerd worden aan dat we (nog steeds) Jezus nodig hebben die voor ons stierf aan het kruis.

Als we erkennen en berusten, mogen we een fout zien als een kans om tot een ander en tot God te komen als bevestiging van jouw keuze voor afhankelijkheid van Zijn genade.

We hoeven niet te doen alsof we nu de keurige Christen zijn die alles goed doen! Dat deden de farizeeërs ook, dat leverde juist zoveel strijd, dat doet God pijn.

Onze zwakheden erkennen is een vorm van nederigheid en geeft eer aan Jezus die voor ons aan het kruis ging. Onze Vader is juist blij met dat ene verloren schaapje die hij terugvindt. En onze Vader was ontzettend blij met die verloren zoon die terugkomt. Dan wordt er feest gevierd. Dus als je achterop iemand bent gebotst omdat je niet goed hebt opgelet en die chauffeur in de auto voor je stapt boos uit om je te beschuldigen over het feit dat je niet goed zat op te letten kun jij zeggen: "Dat klopt, ik zat fout. En dat is exact waarom ik Jezus volg. Ik maak er soms een potje van, maar Hij wil het voor ons weer recht breien. Vergeef me asjeblieft in Zijn Naam!". Zo wordt iets wat kapot juist mooier gemaakt (kunstwerk meiden). En zo maken we van onze fout een getuigenis.

Dan nog even over dat eerbetoon van Kain en Abel. Dat offeren heeft Jezus dus voor ons allemaal al geregeld. Wel zou het mooi zijn als aan ons te zien is, dat we hier heel dankbaar voor zijn. Niet om iets te verdienen maar om te laten zien dat we blij bent omdat hij van ons houdt! Geef niet je restjes, laat je niet beperken, volg je hart. Geef God het mooiste wat je in je hebt.

Wat heeft God in jou gelegd?

- Als God jou een mooie stem heeft gegeven; zing met volle borst!
- Ben je handig? Help (een ander) met liefde en plezier!
- Ben je creatief, maak dan je mooiste kunstwerk voor Hem!
- Geniet je van de natuur, maak een mooie wandeling en prijs God voor zijn creativiteit.

- Voel je een lijntje in gebed met God, neem de mensen om je heen mee in gebed.
- Ben je enthousiast over God en heb je een babbel, praat met trots over wie Hij is
- Komt er een uitdaging op je pad? Geef God de leiding en ga uitdagingen en dromen niet uit de weg

Wat is jouw liefdestaal?

Hosea 6:6: *“Want liefde wil ik, geen offers. Met God vertrouwd zijn, is meer waard dan enig offer. Laten we bidden dat ons mooie binnenkort mogen delen met God en iedereen om ons heen!”*